

[Mette Madsen]

at forsvarsministeren i dag kan bekræfte, at dette udvalg allerede arbejder intenst med planerne om Christianias fremtidige anvendelse, så at den tidsplan, der blev redegjort for i forsvarsministerens redegørelse den 8. februar 1978, kan overholdes.

Palle Simonsen (KF):

Vi havde som nævnt i går en meget omfattende debat om Christiania. Den havde sit udgangspunkt i kriminaliteten i Christiania, men den bevægede sig alligevel ud over dette og blev en fastslået af partiernes holdning til Christiania som helhed. Vi fik under denne debat fastslået, at regeringens holdning er uændret i forhold til debatten i februar i år. Vi fik også fastslået, at der står et flertal bag regeringen i denne holdning.

Det, der er forandret, kan man sige, er dette, at der nu er 21 venstremedlemmer, som har lagt deres stemmer oven i holdningen fra februar måned, det vil altså sige, at flertallet for at bibeholde Christiania i en periode er blevet forøget. Så kan man sige, som fru Mette Madsen gjorde det, at man har bøjet sig for flertallet. Det gør vi alle sammen, det må vi gøre i respekt for folkestyret. Men man kunne dog godt føje til, at det kunne være, der var nogle, der skiftede over fra den anden holdning, således at der blev flertal for det, som fru Mette Madsen og jeg i øvrigt principielt er enige om. Men vi må nøjes med at tage til efterretning, at der er et flertal og et større flertal end i februar måned for, at Christiania kører videre.

Lige så vel som flertallet ikke har ændret sin holdning, har heller ikke jeg som repræsentant for et af mindretalspartierne ændret holdning: vi er stadig væk af den opfattelse, at der bør foregå en gradvis afvikling af Christiania, og derfor kan vi naturligvis støtte indholdet i kristeligt folkepartis forslag.

Jeg skal ikke begynde at føre argumenter i marken for dette, det har jeg gjort ved mange tidligere lejligheder, og jeg føler ikke, at der kan føres ét eneste nyt argument frem i denne diskussion.

Men der er ét spørgsmål, det kunne være interessant at få besvaret under denne debat, og det er kun ministeren, der kan besvare det. Det er spørgsmålet om, hvorvidt ministeren stadig væk regner med, at de to-tre år, man talte om i februar måned, da et flertal

her i folketinget vedtog den berømte dagsorden, holder, således at vi kan forvente, at der 2-3 år frem fra februar i år finder en afvikling sted, fordi planlægningen på det tidspunkt er i orden.

Melchior (CD):

CD vil ikke løfte en hånd, end ikke en lillefinger, for at forlænge den såkaldte fristad Christianias eksistens. Heraf følger, at vi naturligvis ikke – det tror jeg jeg allerede meddelte tinget i foråret – kan bidrage til en bevilling på 6,4 mill. kr. til istandsættelse af bygninger på Christiania; de bygninger, der ikke er i forsvarlig eller lovmedholdelig stand, må netop falde. På den anden side ønsker vi heller ikke over for disse bygninger eller deres benyttelse en mere restriktiv kurs end over for andre bygninger i hovedstaden eller rundt omkring i landet, der heller ikke måtte opfylde rimelige og lovmedholdelige krav.

Når jeg således altså har sagt, at vi ikke ønsker at hjælpe Christiania til fortsættelse, vil jeg tilføje, at vi heller ikke ønsker at yde nogen dødshjælp. Christiania må have lov til – som fristad altså, det er ikke menneskene, jeg taler om – at afgå ved en naturlig død, om end det ikke bliver i skønhed. Som vor ordfører i debatten i går sagde på anden måde, føler vi, at Christiania har udspillet sin rolle, har spillet fallit. Der er ikke nogen tilgang af christianitter, eksperimentet eller eksemplet har ikke inspireret i hundredvis eller flere af vore medborgere til at satse på denne såkaldt alternative levemåde, og der er derfor ikke grund til andet end at lade det passere og lade det finde sin naturlige afslutning, naturligvis ikke mindst, fordi der ikke fra myndighedernes side endnu er truffet bare nødvendige forberedelser til arealets anvendelse i øvrigt.

Vi finder, at kristeligt folkepartis forslag her i dag er en overlevelseshjælp til Christiania: i stedet for at lade den dø i stilhed, altså lade eksperimentet udleve sig, som det de facto allerede har gjort, trække sine sidste krampetrækninger i stilhed, vil et sådant forslag og de debatter, der er rejst både i går og i dag, uvægerlig få den hårde kerne til at mobilisere yderligere en sidste ressource af forsvars kræfter til bevarelse af det, de engang mente at kunne skabe. Det vil give